

Sygn. akt II Ca 785/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Grażyna Kobus

Sędziowie: SO Anatol Gul SR Łukasz Kozakiewicz (del.)

Protokolant: Alicja Marciniak

po rozpoznaniu w dniu 4 grudnia 2014 r. w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa J. W. (1) i J. W. (2)

przeciwko J. T. i W. T.

o ochronę naruszonego posiadania

na skutek apelacji powodów

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 22 lipca 2014 r., sygn. akt I C 419/14

oddala apelację.

Sygn. akt II Ca 785/14 (transkrypcja wygłoszonego uzasadnienia)

P. tekstu

[Przewodnicząca 00:00:10.088]

Będzie ogłoszony wyrok. Wyrok w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej. Sąd Okręgowy w Świdnicy w składzie tu obecnym, po rozpoznaniu w dniu dzisiejszym na rozprawie sprawy z powództwa J. W. (1) i J. W. (2) przeciwko J. T. i W. T. o ochronę naruszonego posiadania, na skutek apelacji powodów od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 22 lipca 2014 roku, sygn. akt I C 419/14 oddala apelację. Proszę zająć miejsca. Sędzia referent wygłosi uzasadnienie, co oznacza, że z uzasadnienia tego może być dokonana transkrypcja, nie są to motywy uzasadnienia. Proszę bardzo.

[Sędzia Referent 00:00:59.478]

Uzasadnienie w sprawie sygn. II Ca 785/14. Stan faktyczny w niniejszej sprawie został przez Sąd Rejonowy ustalony prawidłowo i ustalenia te Sąd Odwoławczy przyjmuje za własne, a podniesione w apelacji zarzuty sprzeczności ustaleń faktycznych z treści zebranego materiału dowodowego nie mogły doprowadzić do odmiennej oceny dowodów i weryfikacji ustalonego stanu faktycznego. Przede wszystkim zarzut ten nie zawiera koniecznego tu wykazania, aby Sąd I instancji dokonując oceny dowodów i ustaleń faktycznych, dopuścił się uchybienia zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Powodowie poprzestali, bowiem na wskazaniu środków dowodowych, z

których ich zdaniem wynikały odmienne od ustalonych przez Sąd okoliczności. W tym zakresie wskazać należy, że protokół zawierający zeznania pozwanego złożone w sprawie sygn. akt I C 2255/13 nie został w niniejszej sprawie dopuszczony, jako dowód, a motywy tej decyzji wyjaśniono w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku z odwołaniem się do zasady bezpośredniości. Nie może przyto, przy okazji zarzutów wadliwych ustaleń faktycznych odwoływać się powód do treści dowodów, które nie zostały przez Sąd dopuszczone i przeprowadzone zwłaszcza, gdy nie zgłosił, co do tego zastrzeżeń w trybie art. 162 kpc. Po wtóre trzeba zgodzić się z Sądem Rejonowym, że przedstawienie samych fotografii bez wyjaśnienia, a w razie sporu wykazania, co się na nich znajduje nie jest wystarczające do poczynienia na ich podstawie ustaleń faktycznych. Natomiast z notatek policji, wbrew zapatrywaniu skarżących nie wynika, że nieporozumienia między stronami dotyczące siatki ogrodzeniowej i bramy dotyczyły elementów ogrodzenia zlokalizowanych na działce numer (...). Z kolei zeznania powoda nie pozwalały na ustalenie czy, i kiedy ogrodzenie zostało zdemontowane, gdyż powód wskazał jednocześnie, że chodzi mu o ogrodzenie między działkami numer (...) należąca do pozwanych, (...) czyli wspólną, a następnie między działkami (...) również należąca do pozwanych, a (...) czyli wspólną. Zeznania w tym, powoda w tym zakresie pozostawały chaotyczne i niespójne. Zeznania pozwanego z kolei w sposób jednoznaczny przedstawiały stan faktyczny. Wynika z nich, że kwestionowane przez powód ogrodzenie i element bramy znajdowały się na nieruchomości należącej wyłącznie do pozwanego. Nieporozumieniem należy nazwać zarzut naruszenia przepisu art. 130 kpc i art. 212 kpc. W pozwaniu oznaczano przedmiot roszczenia, jako przywrócenie posiadania nieruchomości wspólnej gruntowej i tak zgłoszone żądanie nie mogło budzić wątpliwości Sądu. Natomiast brak spójności, między zgłoszonym żądaniem, a twierdzeniami powoda ujawnionymi dopiero na rozprawie w dniu 15 lipca 2014 roku w istocie, w istocie nie chodziło, zatem o nie precyzyjne oznaczenia żądania, ale o brak jego wykazania, co polegało między innymi na prezentowaniu sprzecznych twierdzeń, co do stanu faktycznego. Dodać należy, że na tej rozprawie powodowie byli reprezentowani przez zawodowego pełnomocnika, który w zakresie pretensji procesowych kilkakrotnie podtrzymywał żądanie wskazane w pozwie, a wręcz sprzeciwiał się jakimkolwiek jego modyfikacji. Z kolei przepis art. 212 kpc dotyczy wyjaśnienia okoliczności spornych i nie służy ustalaniu przedmiotu roszczenia. Nie można podzielić również zapatrywania powodów, co do naruszenia przepisu art. 154 kc. Stanowi on o domniemaniu prawa współposiadania płotów i innych tego rodzaju elementów zlokalizowanych na granicy między dwiema nieruchomościami. Nie może on mieć zastosowania w przypadku, gdy ogrodzenie zlokalizowane jest na nieruchomości wspólnej, w tym wypadku zarówno prawo własności, jak i prawo posiadania ogrodzenia przysługuje współwłaścicielom. Podobnie domniemanie z art. 339 kc, jak i jego ewentualne obalenie nie miało znaczenia dla wyniku sprawy. Istotą sporu nie było istnienie ogrodzenia na działce numer (...), a jedynie to, czy pozwani faktycznie dokonali jego demontażu i czy w ten sposób naruszyli prawo powodów do współposiadania nieruchomości numer (...). Podkreślenia, bowiem wymaga, że powodowie domagali się przywrócenia posiadania nieruchomości gruntowej, a nie posiadania ogrodzenia. Odbudowa rzekomo usuniętego ogrodzenia miała stanowić jedynie środek służący przywróceniu posiadania. W ustalonych okolicznościach sprawy, mając na uwadze treść żądania pozwu, roszczenie powodów należało uznać oczywiście za nieuzasadnione. Zgodnie z art. 344 1 kc przeciwko temu, kto samowolnie naruszył posiadanie, jak również przeciwko temu na czyją korzyść naruszenie nastąpiło, przysługuje posiadaczowi roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego i o zachowanie naruszeń. Tym czasem powodowie nie wyjaśnili, ani nie udowodnili, w jaki sposób pozwani mieliby dopuścić się naruszenia posiadania wspólnej nieruchomości numer (...) jedynie przez demontaż ogrodzenia i bramy. Nawet przyjmując, że sporne ogrodzenie zostało zdemontowane faktycznie i to na działce numer (...) i również przez pozwanego, nie sposób ustalić, w jaki sposób miałyby to wpłynąć na prawo powodów do współposiadania tej nieruchomości. Powodowie nie wykazali, bowiem, aby w skutek demontażu ogrodzenia zostali wyczuci ze współposiadania nieruchomości wspólnej, czyli działki (...), a nie można przy tym zapomnieć, że prawo współposiadania tej nieruchomości służy również pozwanej. W tych warunkach należało wskazać, że samo uszkodzenie lub demontaż ogrodzenia nie rodził roszczeń posesoryjnych, co najwyżej roszczenia odszkodowawcze lub związane z obowiązkiem współwłaścicieli ponoszenia kosztów utrzymania nieruchomości wspólnej. Na koniec zarzut naruszenia art. 328 kpc może być skutecznie podniesiony jedynie, gdy w skutek nie dostatków uzasadnienia orzeczenie nie poddaje się kontroli instancyjnej. Nie sposób uznać go za uzasadnione, jeśli w subiektywnym przekonaniu strony nie zawiera ono wyjaśnienia okoliczności uznawanej przez nią za konieczną. W tej sprawie powodowie zarzucają brak wyjaśnienia w uzasadnieniu kwestii dotyczących domniemań prawnych i wiążanego z tym rozkładu ciężaru dowodu. Oczekiwanie powodów w tym zakresie nie znajduje usprawiedliwienia, gdyż w sprawie nie znajdowały zastosowania domniemania prawne z art. 154 i 339

kc. Natomiast ewentualne twierdzenia powodów, co do rozkładu ciężaru dowodu winny znaleźć odzwierciedlenie w zarzucie naruszenia art. 6 kc. Z tych przyczyn na podstawie art. 385 kpc apelację, jako pozbawioną uzasadnionych podstaw należało oddalić.

[Przewodnicząca 00:06:37.916]

Wyrok jest prawomocny i nie służy od niego żaden środek odwoławczy. Dziękuję, to wszystko.

[M 00:06:41.416]

Dziękuję.

[M 00:06:41.786]

Dziękujemy.

[koniec części 00:06:43.473]